

Petak, 17. februar 2006.
Svedok Bogdan Vujić
Otvorena sednica
Optuženi su pristupili Sudu
Početak 9.07 h

Molim ustanite. Međunarodni krivični sud za bivšu Jugoslaviju zaseda. Izvolite, sedite.

SUDIJA PARKER: Dobro jutro, gospodine. Ja vas podsećam na svečanu izjavu koju ste dali tokom vašeg jučerašnjeg svedočenja i reći ću vam da je ona još uvek na snazi. Gospodine Moore, imate reč, izvolite.

GLAVNO ISPITIVANJE: TUŽILAC MOORE - NASTAVAK

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Gospodine pukovniče, ja bih vas podsetio da smo juče završili, kada smo razgovarali, kako ste bili u objektu "Veleprometa", neki su ljudi otišli od vas i vi ste se onda pobrinuli da se autobusi, u to vreme kada ste vi bili tamo ukrcaju. Dakle, da li se vi sećate uopšteno svog svedočenja u vezi s tim i da se o tome govorilo? Recite samo da ili ne, molim vas.

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Da.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Sada bismo razgovarali o tome šta ste vi radili kada su autobusi otišli?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Ja sam se jedno kraće vreme zadržao, tu u krugu sa starešinama koji su ostali, Ranko Korica, potporučnik Cekić i njegovi potčinjeni mladi oficiri. I u to vreme sam još zapazio da se vojvoda Topola vratio u krug i koliko sam zapazio, presvukao je, imao je novi maskirni kombinezon i bio je u društvu sa jednom ženom njegove visine i to mi je delovali kao da je došao da se tu pokaže, da ispolji prema meni neku svoju poziciju. Kada je napustio... Izvinjavam se.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Da li vam je on rekao šta o vama misli, da li vam je uopšte nešto rekao?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Ne, on ništa meni nije rekao, on je bio u društvu svojih četnika i on je tog momenta samo prošetao da ga vidimo i vratio se sa tom ženom u društvu i napustio je krug "Veleprometa" i otišao negde van, kako mi to kažemo kasarne ili kruga.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Hvala. Kada ste ukrcavali ljude u autobus, odnosno pre toga, jeste li čuli neku pucnjavu u blizini?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: U vreme kad smo ukrcavali autobuse koji su bili okrenuti u pravcu kapije i izlaza i takvo je bilo naređenje da će autobusi da izađu van

kruga i da se postroje da izduže kolonu, i tamo je autobuse preuzimao starešina vojne policije koga ja nisam poznao ni znao i on je bio odgovoran za kolonu. U to vreme dok autobusi nisu još napustili krug i kad nisam izdao komandu, mene je prvo upozorio zastavnik Korica da četnici i teritorijalci vrše izvođenje, znači u vreme kada starešine i policajci uvode ratne zarobljenike u te autobuse, četnici i teritorijalci izvode neke ratne zarobljenike negde van tog kruga i vidokruga i da se posle toga čuju rafali. Pored toga me je Korica upozorio kao što sam već ranije rekao kako je Marko Crevar rekao da tog "pukovnika treba isto ubiti zajedno sa ustašama". I tada smo odmah odlučili... i posle izvesnog vremena je kod mene došao i pukovnik Kijanović, isto je rekao da je čuo takve pretnje i da četnici izvode ratne zarobljenike van, i da se čuju pucnji. To mi je, nakon izvesnog vremena, preneo takvo upozorenje i Stošić Slobodan. Ja sam onda odmah... Izvinjavam se.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Ne, ja se izvinjavam, ali hteo sam da rešim jednu ili dve stvari pre nego što krenemo dalje. Kada razgovaramo o tome koliki je broj ljudi odveden autobusima, odnosno koliko je ljudi evakuisano autobusima, da li biste mogli da nam kažete koliko je zapravo ljudi evakuisano te večeri iz objekta "Veleprometa"?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Ja ne mogu da budem deciderano jasan i ne mogu zapravo da dam decideran odgovor, deciderano jasan odgovor osim što sam takvu spoznaju o broju na određeni način stekao kroz to koliko smo autobusa ispratili i ja sam zaključio da smo evakuisali oko 800 ratnih zarobljenika.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Vi ste očigledno otišli iz "Veleprometa". Gde ste otišli pošto ste napustili "Velepromet"?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Ja sam bio pod snažnim utiskom toga svega što se tu desilo i posebno što sam doživeo od vojvode Topole i što sam doživio i od mojih drugova, od Tomića i od Kijanovića, pa sam se u pratnji vojnika policajaca uputio prema komandnom mestu i smatram da je taj put isto trajao, ako je udaljenost "Veleprometa" do komandnog mesta negde oko pet kilometra, ja tako smatram, znači toliko je trebalo da pređemo taj put vojničkim koracima. Ako smo računali po nekim našim pravilima da vojnik pravi 66 koraka u minuti, znači mogli smo doći za jedno pola sata, 40 minuta i tako. Tamo već, oko komandnog mesta su bili prisutni i Tomić, i major Šljivančanin, i bilo je još ljudi, ja sam bio ogorčen i ljut i nastojao sam da zapazim pukovnika Mrkšića i da mu priđem, da mu kažem šta se tamo dešavalo. Jednog momenta ja sam našao takvu priliku i ja sam mu prišao i rekao koliko se sećam: "Komandante, znate vi šta se tamo događalo? Tamo su ubijani ljudi, to je napad na integritet armije, na JNA, na vas kao komandnta i na sve nas. Mene je četnički vojvoda hteo zaklati u autobusu pred ustašama. To je sramota". Ja sam se posla toga pozdravio i udaljio se iz komandnog mesta van.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Kada ste pukovniku Mrkšiću rekli da su ljude ubijali, da li vam je on s tim u vezi toga nešto rekao? Da li je odgovorio?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Mrkšić je ćutao, on je saslušao to što sam ja rekao, ali je ćutao, nije mi ništa odgovorio.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Da li je major Šljivančanin čuo kako vi pukovniku Mrkšiću govorite da u objektu "Veleprometa" ubijaju ljude?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Ne verujem da je neko čuo, a i sto tako ne mogu da se setim ko je tu bio, ali je tu bilo ljudi. Posle toga smo tu videli, sećam se da su tu, da se tu pojavio i general Crmarić Jerko i njegovi neki pukovnici. On je bio iz Pozadinskog organa Prve vojne oblasti. Njemu sam takođe pričao šta sam doživeo u "Veleprometu". On je rekao da... On je saslušao to, ali je rekao da je on tu po zadatku pozadinskog obezbeđenja i evakuacije i nije mi isto ništa odgovorio u tom smislu.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Kada kažete da ste generalu Jerku Crmariću ispričali tu svoju priču da li je to obuhvatalo i činjenicu da ubistva još uvek traju u "Veleprometu"?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Ne, ja nisam imao takva saznanja, da li su tamo teritorijalci ili četnici nekog zadržali, jer je tu bilo, to je prostor, to je veliki prostor, to je noć, tu nije postojalo neko jače osvetljanje osim onog koje je bilo na krugu i prostor je velik, postojala je mogućnost ...

ADVOKAT LUKIĆ: Časni Sude, ja bih samo hteo da prekinem svedoka na trenutak.

SUDIJA PARKER: Gospodine Lukiću, izvolite.

ADVOKAT LUKIĆ: Jedna mala intervencija na transkript. Svedok je rekao kada je tužilac pitao za generala Jerka Crmarića da je on bio tu u funkciji, kako je rekao, logističke podrške, a ušlo je u zapisnik na strani 4, red 19, da je on tu... pardon, 21, 22. red, "da je on čuo to na zadatku koji mu je dat od strane pozadinskih organa". Znači ušla je reč da je "čuo", umesto da je on tu "bio" po tom zadatku. Ako može to da se raščiti, mislim da je važno da se ove činjenice raščiste u transkriptu.

SUDIJA PARKER: Hvala vam najlepše. Gospodin Moore, izvolite nastavite.

TUŽILAC MOORE: Ono šta mene brine je to što je juče naime bilo kritika zbog prevoda i mada ja nikoga ne želim da kritikujem, ja sam postavio pitanje da li svedok čuje ili ne, ali nadam se da ne, ali odgovor koji je dao je potpuno nedosledan. Dakle, nije u skladu sa iskazom koji je nešto ranije i to me zapravo pomalo brine, pa bih ja ponovio pitanje ako mi se dopusti zato što se na neki način radi o prilično čudnom odgovoru.

SUDIJA PARKER: Gospodine Moore ako uočite takve probleme, vi to morate da učinite i ne morate da tražite dopuštenje.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Hvala vam najlepše. Dakle pukovniče, molim vas, vrlo pažljivo slušajte moje pitanje, ako vam je teško, ako ne čujete dobro ili ne razumete dobro, recite molim vas. U redu?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: U redu je.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Hvala vam najlepše. Dakle, vi ste rekli sudijama da ste pukovniku Mrkšiću rekli da su u "Veleprometu" ubijali ljude, dakle da je bilo ubistava i da on nije ništa odgovorio i da ste onda otišli, je l' tako?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Jeste.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Hvala vam. Sada bih razgovarao o majoru Šljivančaninu. Da li ste Šljivančaninu spomenuli bilo direktno u to vreme, ili možda nešto kasnije o tome šta ste zatekli u "Veleprometu"? Da li ste razumeli pitanje?

ADVOKAT LUKIĆ: Prigovor.

SUDIJA PARKER: Gospodine Lukiću?

ADVOKAT LUKIĆ: Strana 4, ovo pitanje je jasno postavljeno u redu 14, svedok je jasno odgovorio u redu 16. potpuno jasno. "Mislim da niko nije čuo i ne sećam se tačno ko je bio tamo, ali bilo je tamo ljudi".

SUDIJA PARKER: Hvala vam gospodine Lukiću, ali izgleda da postoje neke očigledne teškoće, ali možda te teškoće zapravo i nisu toliko velike i to se sada upravo potvrđuje. Ako problema ima, nije sasvim jasno da li se radi o problemima shvatanja ili problemima u vezi s prevodjenjem i gde su nastali. Ali sam ovom prilikom upravo rekao gospodinu Mooreu da može to da uradi bez problema. Ukoliko nema problema sa odgovorom onda ćemo da čujemo isti odgovor.

ADVOKAT LUKIĆ: I možda je moj problem što sam ga ja slušao na mom jeziku, pa sam... Izvinjavam se u svakom slučaju.

SUDIJA PARKER: Gospodine Lukiću to je često problem. Naravno ponekad je Pretresno veće tu potpuno irelevantno, ali nema štete ako nas slušate povremeno.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Pa možda bi trebalo da pitanje postavim ovako, mislim da to neće da stvori nikom problem. Dakle, rekli sta da ste Mrkšiću kazali za ubistva na "Veleprometu". Kome ste još u Negoslavcima rekli da je u "Veleprometu" bilo ubistava?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Posle izlaska iz prostora komandnog mesta, pukovnik Slavko Tomić je rekao da će major Šljivančanin da održi kraći sastanak i da nas informiše o zaključcima obavljenog zadatka i za najkraće o sledećem zadatku koji treba da izvršavamo u toku 20. novembra, a to je evakuacija bolnice. Koliko se sećam, sastanak je bio organizovan na prostoru ispred komandnog mesta gde smo već imali jedan takav kad smo saslušavali zadatak za "Velepromet". Major Šljivančanin je u najkraćem iznao da je zadatak obavljen predviđen što se tiče "Veleprometa". Slavko Tomić je odmah pokušao da postavlja neka pitanja, a ja sam pravio upadicu, reagovao i rekao: "Pa tamo su vršena ubistva. Vi i znate i ne znate šta sam ja tamo sve doživeo. Mene su četnici hteli da zakolju. Vi ste od mene pobjegli". Slavko Tomić je opet rekao: "Zadatak je izvršen". Major Šljivančanin je isto ponovio da je zadatak izvršen, da su autobusi ispraćeni za Sremsku Mitrovicu i koliko se sećam, rekao je da su i autobusi sa ženama, znači izbeglicama iz Vukovara i ostalim civilnim licima, starcima, decom, upućeni negde na granicu Hrvatske. I koliko se sećam da su ti autobusi već nekoliko puta pokušani predati, zapravo ti građani Hrvatske, pokušani predati nadležnim organima Hrvatske, ali da su bili odbijeni i vraćeni.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Gospodine pukovniče, pre nego što krenemo dalje, vratio bih se na ono šta ste nam već rekli. Rekli ste da ste vi zapravo prekinuli razgovor i da ste rekli na sastanku da je tamo došlo do ubistava i da ne znate, da ste rekli ljudima da ne znate šta ste vi tamo videli i šta ste vi tamo doživeli. Da li je major Šljivančanin vama nešto rekao u vezi sa tim ubistvima u "Veleprometu"?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Koliko se ja sećam, major Šljivančanin nije meni ništa o tome rekao, osim što je rekao da je zadatak izvršen. I ja se izvinjavam, moram da napomenem da sam ja pomenuo i pukovnika Kijanovića za koga sam rekao da je on mene izvestio o tome da je čuo kako postoje ubojstva i da tamo ima leševa. Ja sam već to veče, na tom sastanku, a znam sigurno da sam na sledećem sastanku 20. novembra ujutru, koji je održao major Šljivančanin na kapiji u "Veleprometu", na ulaznoj kapiji, kada nas je informisao o osnovnim elementima predstojećeg zadatka oko evakuacije bolnice, ja ću o tome nakanadno reći, ali je bitno da sam ja napomenuo da pukovnik Kijanović me je izvestio i da takođe zna, i da Korica zna da su tamo vršena ubistva i da postoje leševi.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Pukovniče, ja ću vam sada objasniti šta ja zapravo pokušavam. Ja nastojim da postavljam pitanja tako da vaš iskaz čujemo u delovima. Dakle, prvo ćemo da razgovaramo o sastanku, pa onda o sledećem sastanku, nastojaćemo da to razložimo na segmente. Dakle porazgovarajmo sada o delu vašeg iskaza koji ste dali o tome kako vam je pukovnik Kijanović rekao za ta mrtva tela, za te leševe. Dakle, sada ću da razložim taj vremenski redosled na trenutak i da postavim pitanje da li vi znate da li je zapravo učinjen bilo kakav pokušaj da se ta mrtva tela pronađu? Jeste li razumeli pitanje?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Ja sam razumeo pitanje i odgovaram na njega da meni nije poznato da li je do tada, do tog sastanka neko preduzimao mere da pronađe ta tela, a u to i ne verujem, jer je bila noć i teško je bilo ostvariti uvid na toj teritoriji i pronaći leševe.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Da, ali u vezi sa tim jutrom, da li znate da je narednog dana neko pokušao da nađe te leševe?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Da, ja kada je... O sadržaju sastanka ja vas molim da naknadno iznesem, a na pitanje odgovaram da sam ja zamolio pukovnika Kijanovića da se obrati nadležnim starešinma jedinice pukovnika Mrkšića i da izvrše uvid kruga i van kruga, znači prostora "Veleprometa" i da ustanove da li postoje leševi.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Znaćete li da li je to bilo učinjeno?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Kada smo se toga dana sastali pred komandnim mestom, znači 20. naveče, negde između 19.00, pukovnik ...

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Možda je došlo do nekakve greške u prevodu. Ali je li to bilo u 7.00 ili u 19.00?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Bilo je u 19.00. Izvinjavam se, ja se nisam izrazio vojnički.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Nastavite onda molim vas.

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Ja sam znači obavešten od pukovnika Tomića i Kijanovića da su autobusi iz kruga kasarne odveženi na "Ovčaru", a da je... pukovnik Kijanović mi je rekao da je on za to vreme, kad sam ja otišao sa majorom Šljivančaninom u bolnicu, da je on sa grupom starešina i vojnika ili sa nadležnim starešinom iz jedinice pukovnika Mrkšića i vojnim policajcima pregledao prostori i pronašao 17 leševa, da su te leševe vojnim kamionom iz jedinice pukovnika Mrkšića prabacili, ja sam ga pitao: "Kud ste odvezli leševe?", rekao je da su leševe odvezli na "Vojničko groblje" i sahranili. Ja ga nisam pitao gde je "Vojničko groblje", nisam ga pitao i da li su preduzeli mere identifikacije i da li su korišteni kriminalistički tehničari da materijalizuju dokaze o postojanju leševa.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Da li ste dobili odgovor na to pitanje?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Da, ja sam odgovorio koliko sam zapamtio, znači pukovnik Kijanović pronašao 17 leševa i da ih je prevezao vojničkim kamionom do "Vojničkog groblja".

SUDIJA PARKER: Izvolite, gospodine Lukiću.

ADVOKAT LUKIĆ: Ovo pitanje je prizašlo opet iz prevoda koji mislim da je pogrešan. Na strani 10, red 14, svedok je rekao da on nije pitao Kijanovića, tako sam čuo, nije pitao Kijanovića da li je izvršena identifikacija tih leševa i kriminalistička provera. Tako sam ga ja razumeo, a pogrešno je ušlo u prevod.

TUŽILAC MOORE: Ono čega se ja sećam nije nikakva garancija tačnosti, ja sam čuo da svedok jeste, ali to je ono šta sam ja čuo u prevodu.

SUDIJA PARKER: Verovatno se radi o problemu prevodu, zar ne gospodine Lukiću?

TUŽILAC MOORE: Ja u potpunosti saosećam sa tim da postoje greške u prevodu, ali mislim da nije u redu u odnosu na svedoka da se njegovo svedočenje stalno prekida, a da se on istovremeno pokušava da skoncentriše na ono o čemu govori.

SUDIJA PARKER: Jeste, to je vrlo ozbiljna stvar generalno govoreći. Oni koji nam ukažu na neku grešku u prevodu ili u zapisniku uglavnom nam čine uslugu. U nekim slučajevima sa tim može da se pretera i ako dođe do preterivanja, ja ću to sigurno da kažem, a za sada, nastavite sa ispitivanjem gospodine Moore.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Hvala vam. Pukovniče, izvinite što smo opet skrenuli sa one teme o kojoj smo govorili. Želeo bih da se vratimo na sastanak na kome ste bili zajedno sa Tomićem i Šljivančaninom i kada ste se vratili. Kada je završen taj sastanak, da li je bilo šta učinjeno u smislu toga da se organizuje ponovo sastanak 20?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Koliko sam vas razumeo, vaše je pitanje o sastanku koji je držan pred, znači isto je držan 20, pred komandnim mestom, a znači taj sastanak je mogao biti oko 2.00 ili 1.00, između 1.00 i 2.00, 20. i ja mogu kratko ponoviti šta je u stvari major Šljivančanin tu rekao, ako je to potrebno. Da li sam vas dobro razumeo?

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Zamolio bih vas da nam u kratkim crtama kažete šta je rekao major Šljivančanin, a onda ćemo na to da se nadovežemo.

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Major Šljivančanin je rekao o predstojećem zadatku oko evakuacije bolnice. On nas je informisao da je dobio spiskove od doktorke Vesne Bosanac, na mogu se setiti da li je pominjao, da li je to bio objedinjeni spisak koji su pravili i Jure Njavro i Marin Vidić Bili ili se samo radilo... Ali smo shvatili da se radi o spisku celokupnog osoblja, ranjenih, bolesnih, tih koji su nazivani zločincima, koji su se prikrivali, znači sva ta lica su bila na tom spisku koliko sam shvatio. Kako je major Šljivančanin došao do podataka od značaja za procenu postupanja u vezi sa pražnjenjem bolnice... major Šljivančanin je rekao da će se bolnica isto prazniti po planu evakuacije i da tamo ne mogu... Da će on lično da rukovodi tim zadatkom, da tamo ne možemo svi da idemo već da će on... Da se skupimo u 6.00 na prijavnici kapije "Veleprometa" 20. znači ujutru. Ako ste me razumeli, znači ja sam sada izneo da su postojala dva sastanka na kojima je major Šljivančanin govorio o zadacima evakuacije bolnice.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Puno vam hvala. Vi ste izjavili da je bilo predviđeno da se održi sastanak u 6.00 kod kapije "Veleprometa". Jeste li vi zaista i prisustvovali tom sastanku u 6.00, kao što je to bilo traženo?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Jeste, mi smo se skupili u 6.00 na kapiji "Veleprometa" sa unutrašnje strane ispred upravne zgrade. Ja ne mogu sada da budem baš precizan ko je tu prvi došao, ali se sećam da smo mi došli među prvima, da je tu bio pukovnik Slavko Tomić, ja, Kijanović, Slobodan Stošić, Mirković Stevan i da su bile i starešina od majora Munćan Dragana, da je bio zastavnik Korica. I da su bile još nekoliko starešina. Major Šljivančanin je došao terenskim vojnim motornim vozilom, koliko se ja sećam marke *Puch* u pratnji, sa svojim pratiocima i u prisustvu još jednog starešine, kapetana i mislim da je vozač bio mlađi oficir, a možda i oficir. Na kraćem sastanku, po mom sećanju, major Šljivančanin je izneo da će se postupati po planu kako je on već ranije rekao, da sa njim može u bolnicu da ide samo jedan starešina, od nas tu prisutnih zato što on nema mesta u vozilu. Svi su se gledali ko da ide, e sad da li sam ja sam predložio sebe ili me je neko predložio, ali ja se sećam da sam ja izrazio želju da želim da izvršim pregled bolnice sa stanovišta, i sa vojnog aspekta i korišćenja sa stanovišta međunarodnog ratnog prava.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Hvala vam. Želeo bih sada da porazgovaramo o dve stvari. Kao prvo, dok ste se nalazili tamo na kapiji "Veleprometa", jeste li primetili da je tamo bilo parkirano još neko vozilo?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Da, sećam se da je bilo parkirano terensko vozilo sa stranim registarskim tablicama i nije mi bilo poznato da li je pripadalo "Lekarima bez granica" (Medecins sans Frontieres) ili predstavnicima Međunarodnog crvenog krsta (ICRC, International Committee of the Red Cross). Stakla su bila zamagljena i zaleđena i nisam mogao da primetim da li nekog unutra ima. Da li neko tu eventualno spava.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Koje boje je bilo to vozilo da li sećate?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Pa vozilo je bilo sive boje, koliko se... Ne, bele boje, izvinjavam se, sa oznakama, sa... imalo je oznake Međunarodnog crvenog krsta. Možda i grešim, ali takav utisak imam.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: U redu. Druga stvar o kojoj bih sada želeo da porazgovaramo je sledeće. Vi ste izjavili da želite, izrazili ste želju da pregledate bolnicu u vezi sa primenom međunarodnih zakona. Recite nam sada jeste li vi iz "Veleprometa" otišli u bolnicu, a pokušajte da odgovorite samo sa da ili ne, molim vas?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Jesam. Da.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Kako ste tamo stigli? Kojim prevoznim sredstvom?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Ja sam stigao u vozilu majora Šljivančanina, ali smatram za relevantno da iznesem da je on dao sagalsnost da je pođem sa njim, ali ja sam pri tome rekao da je želim da samnom pođe zastavnik Korica kao moj pratilac ...

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Pre nego što pređemo na to pitanje, recite nam sledeće. Vi ste Šljivančaninovima vozilom otišli iz "Veleprometa" za bolnicu. Da li ste na putu ka bolnici naišli na neke poteškoće? Odgovorite molim vas sa da ili ne.

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Ja... Ne sećam se da smo naišli na bilo kakve poteškoće.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Hvala vam. Porazgovarajmo sada o onome šta ste malopre rekli odnosno da ste tražili da oficir Korica, odnosno zastavnik Korica, da on pođe sa vama u bolnicu. Zbog čega ste vi tražili da on ide tamo sa vama?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Ja sam dao obrazloženje i rekao: "Vi znate šta sam ja sinoć doživeo u prostoru "Veleprometa" i da i dalje postoji opasnost za moj život, jer je izrečena pretnja na više mesta". Major Šljivančanin se složio s tim, samnom je pošao i zastavnik Korica.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Zamoliću vas sada da porazgovarm o ovom momentu kada ste stigli u bolnicu. Da li me pratite?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Pratim.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Imate li neku predstavu o tome kada ste stigli u samu bolnicu? Sastanak ste održali u 6.00, znači ...

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Ja imam sliku iz tog nekog vremena koja je i sada urezana, da smo se spuštali prema centru Vukovara kada je počinjao građanski sumrak, kako se to u vojsci kaže, a to je kada se vide konture objekata u prostoru, kada precizno nisu vidljivi detalji. Konture podrazumevam da posle Sajmišta i neke male krivine, spuštajući se prema ulici, ja sam tako imao jedno iznenađenje videći porušen grad i sablasno, kako su te zgrade izgledale bez krovova i više porušene. Ja sam glasno rekao: "Pa Vukovar je avetinjski grad". Nije niko komentarisao, ali dole, kad smo se spustili u glavnu ulicu, sećam se da su već istrčavali neki civili i prilazili vozilu majora Šljivančanina i pitali gde mogu naći vojsku, da hoće da se predaju vojci.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Pitanje koje sam vam postavio je bilo da li imate neku predstavu o tome kada ste stigli u samu bolnicu?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Pa ja mislim da smo stigli oko 7.00, znači tu, nekako u to vreme, 7.00, 7 15, možda 7.30, ali ja... Tako mi je ostalo u sećanju... možda 7.15.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Hvala vam. Kada ste stigli u bolnicu da li ste videli neku stražu, da li su neke jedinice drže stražu kod bolnice?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Da, video sam da postoji obezbeđenje i straža vojnika vojne policije iz nadležnosti majora Šljivančanina i tu sam zapazio i vojnike, pripadnike Teritorijalne odbrane koji su bili u jednim narodnim nošnjama. To podrazumeva da su imali vojničko oružje, da su imali još ponešto od vojničke opreme, ali da su na glavi imali kape nacionalne nošnje, to su crvene kape sa kićankama i imali su i oznaku, neki grb, ne mogu sada baš tačno da se setim da li sam precizno to video.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Hvala vam. Mi smo čuli iskaze o tome da je tog jutra u vukovarskoj bolnici održan jedan sastanak. Da li vi znate da je tog jutra u bolnici održan neki sastanak?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Da, ja znam da je major Šljivančanin odmah postupao u skladu sa svojim planom. On je u jednoj prostoriji tu, ako je neki starešina bio ko je njemu predao raport to nisam... ja tada bio prisutan, osim kada sam prvo spolja sticao prve te utiske o tom objektu i ušao unutra... Ja sam zapazio da je major Šljivančanin okupio tu osoblje, medicinsko osoblje, prisutno u jednoj prostoriji sa leve strane ulazeći od Hitne pomoći, kako se to zvalo. On je izvesno vreme... Izvinjavam se.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Jeste li vi prisustvovali tom sastanku ili niste?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Ja nisam prisustvovao tom sastanku, jer nisam mogao ni da uđem u tu prostoriju, ali sam bio tu i mogao sam kroz vrata pratiti dolazak tog medicinskog osoblja i bio sam u blizini jedne časne sestre koja ja bila, očigledno da je bila dežurna tu noć u atomskom skloništu gde su bili ranjenici i bolesni i ja sam se sa njom pozdravio i tu sam stajao, ponešto je pitao, a pratio sam kada je major Šljivančanin ...

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Da li ste vi tog jutra obišli bolnicu?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Posle tog kraćeg sastanka koji je major Šljivančanin imao sa medicinskim osobljem, on je njima rekao osnovne da će se bolnica prazniti, da će moći da odluče kako će biti evakuisani, mislim da je on izneo njima tri varijante i kad je on izašao van i to osoblje išlo, a uzmu svoje stvari da čekaju kaminoe... da čekaju autobuse ili Međunarodni crveni krst kako se već ko opredelio, ja sam zamolio majora Šljivančanina da mi odredi jednog lekara koji dobro poznaje bolnicu i da mi da u pratnju dva vojna policajaca, vojnika koji će me obezbeđivati pri tom obilasku. Major je rekao svom starešini koji je tu bio prisutan, znači komandir, starešina koji je tu bio prisutan, jedinice vojne policije s kojim sam se ja pozdravio i ne mogu da se setim kako je on rekao da se prezivao i on mi je doveo jednog desetara i dva policajca i major Šljivančanin je rekao da se odredi doktor Stanojević da ide samnom. Doktor Stanojević je bio specijalista internista i poznao je, on je član kolegija, načelnik internističkog, i on me je vodio u obilazak. Tu je bio i zastavnik Korica.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Puno vam hvala. Koliko dugo je trajao taj obilazak bolnice, unutrašnjosti zgrade?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Taj obilazak je trajao, ja koliko se sećam, ako sam počeo u 8.00, znači trajao je do 11.00. Tu je bilo... Prvo po nekom redu smo pošli. Sećam se da smo prvo ušli, to me interesovalo, gde su ti ranjenici, ranjeni i bolesni i gde je to atomsko sklonište. Pošto je major Šljivančanin rekao da prvo bolnicu treba da napuste svi pokretni, ranjeni i bolesni, znači svi pokretni ranjenici ili svi pokretni bolesnici koji su mogli da hodaju. Oni su to uradili i počeli su da izlaze na glavni taj izlaz ...

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Jeste li vi pregledali krov? Ne želim da kažem da ste se penjali na krov, ali da li ste pregledali krov?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Jesam, ja sam došao u prostor potkrovlja, to su oni zvali potkrovlje. Pošto nije bilo krova nego je bila prekrivena sa crepom, ne znam da li sam dovoljno jasan kad kažem crep? Znači postojale su drvene grede i po njima je bio crep i sećam se da sam na tom crepu video jednu veliku rupu i doktor Stanojević je rekao da je to od avionske bombe, da je ta avionska bomba probila dva nivoa i da se zaustavila u nekom hodniku iznad atomskog skloništa gde je bilo više ranjenih koji su ležali na nosilima ili bolničkim krevetima. Jedan od tih ranjenih bio je u gipsu, sa nogama u gipsu, podignutim i ta bomba je prošla između nogu tom ranjenom čoveku i nije ga povredila, ali da se on od straha onesvestio. Ja sam pitao: "Šta je bilo sa tom bombom?". Rekao je da su došli policajci i specijalci MUP-a i da su tu bombu pregledali i odneli negde u policijsku upravu na čijem čelu je bio Pole Stipe, tako se on izrazio.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Hvala. Još malo bih da s vama razgovaram o bolnici. Mislim da će biti tačno ako kažem da je u bolnici zaudaralo, zar ne? Prava engleska reč bila bi zapravo smradelo je.

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Da, ja se sećam da sam to doživeo, zapravo svi smo to doživljali kada smo došli do jednog velikog frižidera kome su vrata bila otvorena i unutra su postojali organi ljudskog tela. I ja sam sa iznenađenjem pitao doktor Stanojevića odakle se osećao jak smrad. Ja kao vojnik mogu, mogao sam da podnesem tako i takav doživljaj i prišao sam u nameri da zaista vidim o čemu se tu radi. Stanojević je rekao da su to organi ljudskih tela i da se po zakonu i medicinskim propisima određeni organi moraju sahraniti kao mrtav čovek, kao mrtvac. A drugi organi da se spaljuju, pa pošto nije bilo struje duže vremena, taj frižidr normalno, počeo je da se otapa i ti organi su počeli da trunu i da strašno zaudaraju. Izvinjavam se, on je rekao da to radi i komisija.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Hvala vam najlepše. Još malo o pregledu bolnice. Tačno je takođe da ste vi pronašli i neka mrtva tela, je li tako?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Van kruga bolnice smo pronašli poređane leševe sa brojevima i videli smo da su ti leševi pod evidencijom. Doktor Stanojević je rekao da je mrtvozornik vodio uredno knjigu znači o mrtvim, i umrlim, a da on smatra da je knjiga predata majoru Šljivančaninu.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Lekar o kome govorite, doktor Stanojević, mislim da ste rekli da se tako zove, da li je on nešto rekao o tome kakvi su projektili ili kakvo je naoružanje korišćeno u krugu bolnice?

SUDIJA PARKER: Gospodine Vasiću, izvolite.

ADVOKAT VASIĆ: Časni Sude, smatram da je ovo sugestivno pitanje. Nismo čuli ni da su korišćeni, a moj kolega već pita kakve su vrste projektila korišćene.

TUŽILAC MOORE: Ja ću preformulisati pitanje ako pomaže, ako će to da pomogne. Ja sam stvarno nastojao da se poslužim opštim izrazom, a ne nečim drugim.

SUDIJA PARKER: Da. Gospodine Vasiću, ja inače mogu da kažem da ne vidim ništa pogrešno u tome kako je pitanje postavljeno. Naime, radi se o tome da se svedok usmerava na novi i drugačiji način razgovora. Odabir reči je naime bio takav da se samo traži odgovor na pitanje kojim bi se identifikovale vrste eksploziva i mislim da zapravo to ne nosi nikakve implikacije kakve ste vi u tome videli.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Možete li vi svedoče da odgovorite na ovo pitanje i da li ustvari hoćete da vam ponovim pitanje?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Ja bih molio da mi ponovite.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Dakle, s vama je bio doktor koji je naravno poznao bolnicu?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Jeste.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Hvala vam. Dakle, da li vam je on rekao kakvo je naoružanje korišćeno po bolnici?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Taj doktor se više razumeo u medicinu. Ali je on meni pokazao i rekao da posle te bombe, da su preduzete mere da se ranjenici sa nekog prvog nivoa smeste i spuste u atomsko sklonište gde su bili otežani uslovi života i rada. Da je to bila odluka Kriznog štaba bolnice. Takođe je rekao da je u krug bolnice ispaljeno dosta projektila od minobacača ili drugih oruđa, ali da on ne zna da li su nekoga povredili, da li je neko ubijen, poginuo. Takođe da je na bolnicu ispaljen isto jedan projektil na spoljni deo bolnice, a to je deo iznad Hitne pomoći koja ima jednu natkrivenu terasu i koji nije baš jedan nivo, ali koji je nivo strčao tako ugaono i ja sam video rupu od tog projektila, to je zaista bio projektil većeg kalibra. Ali zapazio sam da on nije naneo neku veću štetu osim materijalne i imao psihološko dejstvo.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Dok ste se kretali po bolnici, da li ste tamo pronašli neko oružje? Unutar bolnice.

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: U potkrovlju bolnice ja sam našao tragove, što bi mi rekli, materijalne dokaze da je postojala vojna aktivnost ili aktivnost neke vojne jedinice, da je bila osmatračnica u stvari. I ja sam pitao da li je tu postojala jedinica MUP-a ili Zbora narodne garde i major Stanojević je meni rekao da je postojalo jedno odeljenje Zbora narodne garde koje je čuvalo bolnicu i da je na čelu tog... Pitao sam ga ko je bio starešina? On je rekao da je imao, da je taj starešina imao nadimak Veliki bojler, da je on bio zaista korpulentan i ulivao strah, a da je bio po svom ponašanju, kako je on čuo, prema civilnom stanovništvu i Srbima da je ...

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Ja sam vas pitao da li ste našli oružje u bolnici?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Ja se izvinjavam, trebao sam prvo konkretno da odgovorim. Ja nisam našao oružje. Našao sam tragove i našao prostoriju u kojoj su boravili ti pripadnici Zengi i našao sam dva pancir prsluka koje sam ja ...

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Hvala. Izvinite, prekinuo sam vas. Našli ste dva pancirna prsluka, i hteli ste još nešto da kažete.

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Dva pancirna prsluka modela NATO i našao sam jedan opasač za lovačku pušku, za metke za lovačku pušku. Smatrao sam da je to automatska, da je od automatske lovačke puške, da pripada organu MUP-a. Smatram da je oružja bilo u bolnici, jer sam istraživao taj problem i normalno da vojnici, znači pripadnici jedinice ili MUP-a ili Zengi koji su bili ranjeni ili teško povređeni, donešeni sa položaja, oni su donosili i svoje oružje. Od koga sam to čuo da je to oružje posle bilo smešteno, organizovano u jednu prostoriju u okviru bolnice.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Hvala vam najlepše. A sada nekoliko reči o dolasku ljudi iz Međunarodnog komiteta Crvenog krsta. Da li se vi sećate dolaska, odnosno da je došao Međunarodni crveni krst?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Ja sam samo u dva navrata, u određeno vreme, pre moje aktivnosti u obilasku bolnice izlazio van i pri tom, u mojoj izjavi verovatno stoji kako su, kako je jedan od pripadnika Teritorijalne odbrane sa tom kićankom, kapom sa kićankom, doveo do mene jednog čoveka, nižeg rasta iz bolnice, iz atomskog skloništa i rekao: "Vidite pukovniče, ovo je ratni zločinac", on mu je rekao nadimak Joja ili Jojo, ili Jajo, izvinjavam se ...

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Opet možda imamo problema. Ja ću da ponovim pitanje. Svakako da će vam se postavljati pitanja i o tome, ali ja bih hteo da vas pitamo o Crvenom krstu, razumete li me?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Da.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Hvala. Dakle, da li se sećate da je u bolnicu došao Crveni krst?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Ja sam to saznao od Branka Korice. On je više puta silazio, znači od mene se udaljavo, silazio, izlazio van kruga da bi registrovao događaje verovatno. Kada smo se dogovorili za povratak u krug "Veleprometa", onda je on rekao, zapravo ja sam zaapzio da na travnjaku, ispred kruga bolnice razgovora doktor Ivezić, novi načelnik bolnice, potpukovnik JNA sa jednim licem u belom kombinezonu za koga sam smatrao da pripada Međunarodnom crvenom krstu. Onda sam pitao Koricu: "Ko je to?". On je rekao: "To je pripadnik Međunarodnog crvenog krsta ili "Lekara bez granica" s kojim je major Šljivančanin imao verbalni sukob". Ja sam se iznenadio kad je on to meni rekao i pitao sam gde se to desilo. On je rekao, tu negde ispred bolnice ili na ulazu u bolnicu. I nisam ga pitao o detaljima. Onda sam ja prišao, izvinjavam se... prišao doktoru potpukovniku Iveziću i tom predstavniku Međunarodnog crvenog krsta. Mogu da objasnim dalje ako je potreban moj doživljaj.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Ne, mislim da to neće da bude potrebno, hvala. Možda će vam se o tome postavljati druga pitanja, šta ja ne znam. Ali, za vreme dok ste bili u bolnici, ko je bio zadužen, ko je bio glavni za evakuaciju ljudi iz same bolnice?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Svima nama je na sastanku u dva navrata major Šljivančanin objasnio da postoji poseban plan za evakuaciju bolnice i da će on rukovoditi lično izvršenjem zadataka iz tog plana.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Da li se sećate vašeg odlaska iz bolnice tog jutra?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Tog dana? Jutra? Dolazak ili, nisam vas razumeo izvinjavam se.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Ne, vi ste već došli u bolnicu i ja vas sada pitam... Mislim da ste rekli ili da ćete tek da kažete da ste u jednom trenutku i otišli iz bolnice, je l' tako?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Ne, izvinjavam se, ja sam izašao van iz bolnice kroz izlazna vrata na prostor koji su zvali Hitna pomoć i na tom prostoru pomenuo sam da sam susreo tog, jednog od civila za koga su rekli da je maskirani zločinac ako to mislite. Ako na toga mislite.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Da, maskirani kažete. Ali hteo bih s vama da razgovaram o sledećem. Vi ste nam sada ispričali o bolnici i da li je tačno ako se kaže da ste vi na karju napustili bolnicu, je l' tako?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Da, ja sam bolnicu napustio.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Hvala.

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Napustio, ne mogu da budem precizan da vam kažem koje je to vreme, ali sam napuštio tada kada sam prišao doktoru potpukovniku Iveziću i predstavniku Međunarodnog crvenog krsta. To je znači moglo već biti posle 10.30 negde, možda je već ka 12.00.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Gde ste onda otišli recite nam, molim vas?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Ja sam se onda dogovorio sa zastavnikom Koricom da se nađemo u kancelariji kapetana Borisavljevića u "Veleprometu". To sam saopštio i majoru Šljivančaninu rekavši da sam ja završio moj zadatak, obilazak i da ga molim, pošto sam video tu jednog civila sa terenskom vozilom, mislim da je "Land Rover", sa novosadskim tablicama, da li bi on mogao da zamoli njega da odveze ako već ide prema komandnom mestu ili "Veleprometu". Major Šljivančanin se verovatno dogovorio sa tim čovekom za koga ja nisam znao, niti danas znam ko je, on je mene preuzeo u to vozilo i dovezao do "Veleprometa".

TUŽILAC MOORE: Hvala vam najlepše. Časni Sude, ja znam da je to nešto ranije nego što je obično imamo pauzu, ali ja bih sada došao na jedno konkretno područje, hteo bih da ga obradim u jednom delu, pa vas molim ako to može da se uradi posle pauze.

SUDIJA PARKER: Dobro, sada ćemo da napravimo prvu pauzu i mislim da će to svakako da bude dobra prilika da se malo odmorite. Pauza će biti onda do 10.45 i tada ćemo da nastavimo.

(pauza)

SUDIJA PARKER: Gospodine Moore, izvolite, imate reč.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Hvala, časni Sude. Pukovniče, pre pauze ste nam rekli da ste posle bolnice hteli da odete u "Velepromet", pa bih sada hteo da razgovaramo o povratku u prostor "Veleprometa", vašem povratku u prostor "Veleprometa". Recite nam otprilike kada ste se vratili u "Velepromet", odnosno u objekt "Veleprometa"?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: U mojim prethodno datim izjavama, kod vojnog sudije, pa onda kod istražnog organa Tužilaštva, pa pri suđenju na Specijalnom sudu u Beogradu, ja očigledno nisam baš mogao da preciziram to vreme, ali sledeći tok moje priče i svega, ja shvatam da sam ja tamo došao posle 12.00.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Kada ste stigli u "Velepromet", da li ste se tamo s nekim sastali?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Gospodin koji je mene dovezao ispred "Veleprometa", on se uputio prema komandom mestu, kako sam ja shvatio, a ja sam tu na kapiji našao vojnika policajca koji je čuvao objekat, on je bio potčinjen majoru Borisavljeviću, kapetanu Borisavljeviću i ja sam pitao da li je tu zastavnik Korica i on me doveo u kancelariju za koju je Korica rekao da je od kapetana Borisavljevića i tu sam našao još jednog kapetana ili kapetana prve klase u uniformi koju sam i ja nosio. On je dežurao pored telefona koji je bio na stolu i imao je pri sebi automatsko oružje, puškomitraljez.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: A šta je taj oficir radio?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Ja pretpostavljam da je on bio iz Štaba Teritorijalne odbrane, tako je bio moj utisak, a možda je on bio iz brigade pukovnika Mrkšića ili meni to nije poznato, premda smo se upoznali.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Da li se sećate kako se zvao? Ako se ne sećate, recite nam slobodno da se ne sećate.

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Ne sećam se, zaista se ne sećam.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Šta je u to vreme, u tom trenutku radio Branko Korica?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Branko Korica je sedeo za jednim pisaćim stolom koji je imao nogare, niži i na tom stolu je imao jednu akten tašnu koja je imala šifarnik i ona je bila otvorena. On je u svoju službenu beležnicu već zapisivao neke podatke i ja sam se izenadio kad je na stolu, kad je izvadio neke koverta, plave, i iz njih je istresao sadržaj, a sadržaj su bile doječ marke u apoenima, u sitnim apoenima, pa do papirnatih i te

koverta, kako je on posle objasnio, da pripadaju toj tašni. U tašni... i on je mene upoznao na sledeći način. Rekao je da je vojni policajac na prijavnici, u prisustvu kapetana Borisavljevića jer je on tu, kad je došao iz bolnice zatekao i kapetana Borisavljevića, predao tu tašnu i rekao mu: "Druže zastavniče, ovo su četnici dali meni, ali da ja vama lično predam". I Korici je bilo neugodno, on je dao, on je izrekao jedan izraz, tako, naš lokalni i ja sam shvatio da je to neugodnost za njega. U sadržaju torbe je bio pasoš, bio novačnik, znači pasoš sa podacima lica kome je pripadao, bio je novčanik jedan, prazan, ali sa ličnom kartom, legitimacijom na isto ime, bio je koliko se sećam... čekovna knjižica, blok čekova "Vukovarske banke" i falilo je nekoliko čekova ...

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Da li znate ime te osobe čija je čekovna knjižica, odnosno koja je bila vlasnik te čekovne knjižice?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Da, Vodopija Vladimir, sećam se tog imena, jer taj problem je meni bio prisutan i on me je pratio posle, u toku rada, u toku mog rada u KP domu u Sremskoj Mitrovici. Taj, koliko sam, tu je bio i pečat i naziv firme kojoj je bio direktor taj Vodopija Vladimir. On je bio direktor "Gradskog vodovoda" Vukovara. I taj sadržaj i te koverta vidljivo je da su bile namenjene njegovim ili radnicima ili službenicima ili pripadnicima Teritorijalne odbrane Vukovara ili pripadnicima neke jedinice Zengi ili dobrovoljcima koji su obavljali određene zadatke u ratu. Oni su... te koverta su bile naznačene poimenično, kao dnevnicke od 15 do 17, 18 do 19 maraka, ne znam za koji period se to odnosilo. Međutim pošto je tu bio i pečat da se mogao podizati novac iz "Vukovarske banke", znači i čekovna knjižica, zaključili smo da nedostaje novac i očigledno ako je bila veća suma od te firme ili preduzeća ili od tog direktora iz njegove kase, da ta suma nedostaje.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Hvala vam. Dok ste bili u toj prostoriji, u toj sobi tada, da li ste bili obavesteni o dolasku nekih drugih ljudi?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Da, jednog momenta vojnik policajac sa prijavnice je uplašeno utrčao tu i otvorio naša vrata i rekao uzbuđeno: "Ovde je Arkan, ovde je Arkan sa nekim civilima, došao je u krug". Ili sa nekim licima. Mi smo pogledali, malo se iznenadili, moj utisak, ja ću ga na vreme reći, ja ću ga sad reći, da me to iznenadilo. Jer Arkan nikada ne dolazi badava negde. Arkan uvek dolazi po konkretnom zadatku i ja sam zaključio da je on došao po nekom zadatku i da možemo doživeti neko iznenađenje je recimo gde je god Arkan boravio, iza njega su ostajale posledice. Zato me je iznenadilo kako je on tu mogao sam da dođe, razmišljao sam i o pukovniku Mrkšiću, znači i o sebi i o majoru Šljivančaninu i razmišljao sam o ratnim zarobljenicima koje smo već evakuisali i razmišljao sam o događaju u "Veleprometu".

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Da li je neko drugi s vama razgovarao u vezi sa ovim dolaskom pošto vam je ovaj vojnik to rekao?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Da, prvo je ušao jedan pukovnik i predstavio se. Imao je "Hekler" isto na grudima, držeći ga u ruci, "*heckler und koch*", kako vi kažete i on se obratio pitanjajući ko je ovde najstariji oficir? Ja sam rekao da sam ja pukovnik Branko. Ja ovom Sudu nisam do sada rekao, a to sam rekao na Specijalnom sudu u Beogradu zašto sam ja imao zaštitno ime kao pukovnik Branko. Ja mogu da obrazložim Sudu to ovog momenta ili kasnije.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Ako dozvoljavate, upravo sada bi bilo dobro da porazgovaramo o tome, o pukovniku Branku. Recite nam, zbog čega ste vi koristili ime pukovnik Branko?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Organi bezbednosti po svojim Pravilima i načelima, kada rade posebne poslove ili specijalne poslove, oni mogu dobiti zaštitno ime, da bi zaštitili sebe, svoju porodicu, svoje najbliže od neugodnosti koje mogu da pristeknu iz takve delatnosti. Ja sam sam izabrao takvi ime i koristio sam ga pred nepoznatim licima, a inače, svi oni koji su samnom radili i koji su me poznavali, oni su znali moje ime i prezime. Ja sam, kako sam shvatio, zaista dobro postupio u nekoliko slučajeva što sam izabrao takvo ime i što sam imao zaštitno ime. I u ovom slučaju što se tiče Željka Ražnatovića Arkana, jer njega je svako zvao Arkan. Jastreb, kao komandant Odbrane Vukovara, uzeo je isto zaštitno ime i drugi, Mali jastreb je isto uzeo zaštitno ime. Ja tako mogu da obrazložim.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Sada ću vas zamoliti da porazgovaramo o onom šta ste malopre rekli, kada ste vi pukovniku rekli da ste vi pukovnik Branko. Da li je on vama na to nešto rekao?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Da, on je odmah rekao da je tu došao komandant Arkan i ja sam ga pitao: "Koji komandant Arkan?". I tako sam sa njim došao u jedan verbalni, ne sukob, ali u jednu raspravu koja se ogledala u nadmudrivanju, znate, u smisli da Arkan treba za mene da predstavlja autoritet i da ja izađem pred Arkana i da mu eventualno predam raport. Ja sam to tako shvatio i refleksno sam, ne da sam se branio nego napravio tako jedan plan kako da u suštini odbranim i sebe i tu prisutne i da doznam o čemu se tu radi, zašto je Arkan došao. Ja kroz dalja pitanja vaša i obrazloženje mogu zapravo, moje obrazloženje će biti u tom smislu da odgovorim na ta pitanja.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Sasvim ste u pravu, postaviću vam još pitanja s tim u vezi. Dakle, šta ste vi rekli tom pukovniku pošto je došlo do tog, do te rasprave sa njim. Možete li sudijama da opišete šta se onda desilo?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Ja tome pukovniku, kad je on pokušao da izvrši neki pritisak na mene, da ja idem da se javim Arkanu, ja sam to odbio rekavši: "Pukovniče, ako si zaista pukovnik JNA, onda znaš Pravila i propise, kada se dođe negde u kasarnu, dužan si da se javiš komandantu ili najstarijem starešini, na što bi to sada ličilo da je idem da tražim i da se javim tom Arkanu za koga ne znam, ni tebe, ni njega". Onda je tako došlo do te rasprave, kako ja to da ne znam komandanta Arkana, komandanta Srpske dobrovoljačke garde, koji je čuven i u Evropi i u svetu, a ja pukovnik, pa ne znam za njega. Onda da on nikad nije čuo za tog... da on zna pripadnike Uprave bezbednosti, starešine, ali da za mene nije čuo nikad. Ja sam njemu rekao da ni ja nisam čuo za njega osim što sam mu naveo neke starešine, organe bezbednosti iz Garnizona Osijek gde je on rekao da je bio organ bezbednosti u Štabu Teritorijalne odbrane i kada su Tuđmanove ustaše ušle u Osijek, on je izgubio stan i porodicu i on se priključio Arkanu i stalno je kao njegov pratilac.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Ne znam da li sam vas ovo već pitao, možda jesam, ako je to slučaj izvinite, ali znate li kako se zvao taj pukovnik, taj što je ušao i što vam je rekao da raportirate Arkanu?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Ja ni sada nisam u mogućnosti da tačno izgovorim njegovo prezime, ali on je... Prvo sam govorio da se predstavio kao Staršević ili Striković, još jedno prezime sam rekao, ali nisam u stanju da pogodim.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Hvala vam. Posle te rasprave sa pukovnikom, da li je on tu ostao sa vama ili je otišao negde?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: On je izašao vani i svaki put on je izlazio da izvesti Arkana o sadržaju našeg verbalnog duela. I tako je i Arkan verovatno saznavao moj stav, moje odgovorne i tu smo se znači nadmudrivali psihološki i čekali ishod daljeg tog susreta koji ću ja da opišem, a opisao sam u sklopu te moje izjave. Arkan je ušao jednog momenta na vrata sa "heklerom" na grudima, sa zavijenom šakom desne ruke i zavoj je imao preko ramena i vrata i prilazeći tako oštro, gledajući u oči... On je to uvek činio, rekao: "Pukovniče, ti si lud i glup. Odakle ti hrabrost da odvedeš odavde 2.000 ustaša, ratnih zločinaca, gde si ih odveo, po čijem naređenju si ih odveo i moraćeš da ih vratiš odakle si ih odveo".

TUŽILAC MOORE – PITANJE: A jeste li vi njemu nešto rekli na to?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Da, ja sam njemu rekao: "Odakle tebi pametnjakoviću isto tolika pamet da znaš koliko ih je bilo, da ih je bilo 2.000 kako ti kažeš i da su to sve ratni zločinci", i dalje u tom smislu, a pri tome sam mu isto gledao ga u oči i težio da proniknem dalje njegove namere.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: I kada ste mu vi to rekli, da li je on onda nešto rekao vama?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Da, on je obrazlagao da su to sve zločinci i ustaše, a ja sam mu odgovarao da svakako da među njima... da ih nije bilo 2.000, da smo ih odveli oko 800, da sam ja pukovnik Branko iz Uprave bezbednosti zajedno sa timom koji je radio po konkretnim zadacima načelnika Uprave bezbednosti i da su to ratni zarobljenici kako sam mu objasnio i vodili smo u tom smislu raspravu da su tu eventualno i bili ustaše i zločinci dok su pucali na njegove borce i gardiste, kako on kaže, a od onog momenta kada su se predali, odložili oružje, sa rukama iznad glave, oni su postali ratni zarobljenici. Objazložio sam da su oni evakuisani u KP dom u Sremsku Mitrovicu, da će tamo biti procesuirani od strane organa bezbednosti, od vojno sudskih organa i da će se među njima otkriti oni koji su zločinci. Takođe sam rekao da je zločince teško otkriti, da treba dugotrajno raditi, da je to njemu poznato i da treba saradivati sa stanovništvom koji znaju šta su oni i šta je ko od njih učinio.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Rekli ste nam, dakle da je između vas došlo do određenog sukoba. Da li je ta neprijateljska atmosfera između vas i Arkana i dalje bila prisutna?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Jeste. Bila je sve do momenta rasprave kada sam ja njemu rekao da smo mi postupali zakonu i pravilima međunarodnog ratnog prava i kada sam ga upozorio da očigledno njemu nisu poznata ta pravila i da se ona moraju poštovati.

On je opet ponavljao da su to zločinci, da su oni ubijali srpski narod, da je mnogo njegovih boraca... da on zna da su to zločinci, da je mnogo njegovih boraca, njegovih gardista poginulo i da je ne znam koliko je njegovih gardista dalo život za slobodu srpskog naroda. Pored toga, on je govorio "da on i njegova Garda se bore za Srbe od Kanade do Australije i da je on dao veliki doprinos u tom smislu". Možda baš ovo nije redosled, ali je sadržaj i ključne reči koje smo međusobno izgovarali. Pored toga, on je nastojao da me ubedi kako organi bezbednosti JNA ne rade dobro i kako oni ne štite srpski narod i da ne otkrivaju ratne zločince. Pa je u tom smislu pomenuo kako je on otkrio zločinku Magdu, jednu ženu koja je, po njegovim saznanjima zaklala četrdesetoro dece i da je on to predao organima bezbednosti, da je izvestio organe bezbednosti JNA. Ja sam rekao da će se sigurno to proveriti.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: A da li je Arkan vama rekao šta on misli o tome kako treba da se postupa sa ratnim zarobljenicima?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Da, on je rekao da on i njegova Garda ne priznaju ratne zarobljenike, ne priznaju predaju, da se ne predaju i da svi oni koji su ubijali Srbe i srpski narod, da su to za njega ratni zločinci. Da su zločinci. Ja sam njemu rekao, kako to, ili u tom smislu, "kako Arakne da ne priznaš ratne zarobljenike kada si i sam bio zarobljen", a on je tada izmenio lik svog lica šta je bilo poznato i retko se mogao sresti čovek, pa možda i glumac da je mogao tako refleksno da reaguje, on je seo tu ispred mene za stol i govorio: "Jeste, pa ja sam zaista bio uhvaćen, bio sam u zatvoru u Zagrebu, znači ti to znaš, i zahvaljujući ne znam čemu, Bogu, providenju, ostao sam živ". Ja sam rekao: "Arkane, pa ti si razmenjen u redovnom postupku od državnog rukovodstva". On je nastojao da pređe preko toga, već je opet započinjao priču koliki je on dao doprinos i njegovi gardisti i pomoć generalima i neiskusnim mladim vojnicima JNA i da ih vrati majkama, kako je on rekao. Ja sam rekao da će njemu narod, srpski narod, to priznati i da će mu i generali priznati i te majke, ali da ne treba činiti zločine. Dalje smo vodili raspravu kako se zločini čine reciprocno. Izvinjavam se ...

TUŽILAC MOORE – PITANJE: U redu je, u redu je. Vi nam sada prepričavate razgovor koji ste vodili sa Arkanom o zločinima koji su bili počinjeni na obe strane. Da li je on vama rekao šta misli o tome, šta bi se desilo ako biste vi ubili jednu grupu ljudi ili ako bi Hrvati ubili grupu Srba? Da li je on imao neku posebnu filozofiju u vezi sa tim šta bih ja nazvao "oko za oko, zub za zub?"

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Da, može se njegovo shvatanje podvesti pod takav naslov jer on je rekao, on ne priznaje zarobljavanje, ne priznaje zarobljenike i njegova Garda i one, znači one koji su ubijali, on kaže koji su ubijali, da ih treba likvidirati. Pa i ona rečenica preteća, koju je uputio meni kad je dolazio, on je već izrazio svoj stav o tome. I on je znao šta se desilo u "Veleprometu", tako sam ja imao utisak. I pored toga on je izrazio ...

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Dobro je. Hvala vam, izvinjavam se. Dodajte to šta ste hteli.

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Hteo sam reći kako je on naglašavao o tom svom doprinosu i njegove Garde i pomoć generalima, pa mi je izvadio sliku zagrljenog, na kojoj je zarljen sa komandantom Novosadskog korpusa Andrijom Biorčevićem, a ja sam

ga pitao, možda da bi mu to vratio, nisam to zlonamerno uradio, ali sam mu dao do znanja da i ja nešto znam o tome i pitao sam ga imaš li sliku sa generalom Mladenom Bratićem, prethodnim komandantom Novosadskog korpusa koji je dao svoj život da se stvori mir na tom području vukovarskom i da je on dao ono sve šta je imao. Arkan je... i rekao sam da ja znam Andriju Biorčevića, jer je moj klasić iz višeg školovanja u Višoj vojnoj akademiji, da znam i Mladena Bratića koji je moj klasić iz osnovnog oficirskog školovanja.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: U jednom trenutku Arkan je otišao iz te prostorije, je l' tako?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Da, njegov pratilac, pukovnik ...

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Baš sam hteo da vas pitam ko je još ta jedna osoba sa kojom ste razgovarali, sa kojom ste imali kontakte?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Njegov pukovnik pratilac je došao po njega i rekao da ga traže tamo van i on je hitno izašao van kruga. Ja sam ostao u kancelarija i kao što sam rekao u mojoj izjavi, pravio neke teze za izveštaj, tako sam komentarisao kratko sa zastavnikom Koricom o tome zašto li je došao Arkan. Posle izvesnog vremena ušao je taj pukovnik kog smo rekli, Striković, Starčević ili kako već i rekao: "Pukovnika Branka traže da dođe na sednicu Vlade SAO Istočna Slavonija, Baranja i Zapadni Srem". Možda nije upotrebio ova sva tri naslova, osim da dođe na sednicu Vlade SAO. Ja sam se zaista iznenadio odakle Vlada, koja Vlada, kakva sednica u "Veleprometu", zašto u "Veleprometu" i odmah sam shvatio da Arkan nije došao badava, znači da će tek da nastane neki sled događaja koji nije slutio na dobro.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Jeste li otišli tamo na taj sastanak te Vlade?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Ja sam zaista krenuo, jer to je taj pukovnik rekao oštro i znači boravak Arkana tu, pretnja... I ja sam krenuo hodnikom i kroz staklo video u krugu dosta lica koji su bili u uniformi, neki u uniformi MUP-a i kada sam... Korici Branku sam rekao da spakuje tu tašnu i da prati šta se događa i da dođe zamnom, hitno. Ulazeći u prostoriju u kojoj sam prethodnu noć držao sastanak starešina i to sam opisao kroz vaše pitanje o sadržaju tog sastanka, znači kada smo praznili prostor "Veleprometa" i vršili evakuaciju ratnih zarobljenika, u toj istoj prostoriji ili većoj kancelariji održana je i sednica Vlade kojoj sam ja prisustvovao. Na sledeći način. Stolovi su bili postavljeni kvadratno, može se reći sa nekoliko stolova u pozadini levo, vrata su bila ispred mene i za jednim dužim stolom je sedeo, već je... Ilija, trenutno ne mogu da se setim prezimena, morao bih da konsultujem moju izjavu, koga sam ja... Izvinjavam se

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Dobro, dobro. Stanimo tu na trenutak. Recite nam jeste li vi tamo prepoznali nekog od političkih figura?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Da, tu su bili prvo, predsednik Vlade gospodin Goran Hadžić koga sam ja znao sa fotografija i iz dnevne štampe, iz medija da obavlja tu funkciju. On je ušao, isto tako pozdravili smo se, seo je s desne strane do gospodina Ilije koji je bio predsednik Skupštine SAO Istočna Slavonija, Baranja i Zapadni Srem i onda su počeli da ulaze ministri. Za istim stolom, čelno okrenut prema njima i prema meni, seo

je ministar pravde gospodin Vojin Suša, a do njega, koliko sam ja po viđenju shvatio da je Slavko, pokojni Slavko Dokmanović.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Stanimo tu na trenutak. Vi ste za Gorana Hadžića rekli da je bio predsednik Vlade. Ko je njega postavio na to mesto, da li znate?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Ja sam kroz sadržaj i reči koje su upućene meni, da ja ne poštujem tu Vladu kao i moji generali, shvatio... jer su oni rekli: "Ova Vlada je izabrana od naroda i ona tako je stekla legitimnost i legitimitet", i da to treba poštovati.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Zbog čega kažete da ste vi bili optuženi da ne pokazujete poštovanje za tu, nazovi Vladu?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Pa ja bih morao da sledim događaj i da sledim redosled kako sam to izneo u mojoj izjavi. Ako dozvolite, ja bih išao nekim redom da bi bilo jasnije šta se tu događalo. Kako je gospodin Goran Hadžić kao predsednik otvorio sednicu Vlade, šta je bio sadržaj te sednice i šta sam ja sve tu doživeo.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Ja bih vas zamolio da nam ukratko kažete o čemu se naizgled radilo na toj sednici, a ako budemo hteli da vam postavimo neka pitanja u vezi sa nekim pojedinostima, onda ćemo mi to i da učinimo, ali pokušajte za sada da nam ukratko opišete šta se tamo dešavalo.

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: U najkraćem, sednicu je otvorio Goran Hadžić rečima: "Otvaram sednicu naše Vlade sa dnevnim redom kao sa prethodne sednice". To je već kod mene pobudilo neki refleksa da ja znači ne treba da saznam sadržaj tog dnevnog reda ili ću ga saznati u toku sednice. Takođe, ja u toj mojoj izjavi gde sam opisao sadržaj, ja se nisam setio da je bila i druga tačka dnevnog reda i ja ću tu tačku naglasiti zato što sam od tužioca na Specijalnom sudu bio pitan koja je bila druga tačka i ja sam razmišljajući se setio koja je bila i druga tačka. Znači iz sadržaja sednice sam shvatio. On je rekao: "Ovo je produžetak, zapravo to je produžetak iste sednice koju smo već imali", negde znači, ja sam tako shvatio. Negde i u neko vreme. Prvo se za reč javio ministar pravde Voja Suša i pitao Gorana da želi pukovniku da postavi neka pitanja i da pukovnik pred svima njima odgovori na ta pitanja. Pitanja su se ogledala, kuda sam, po čijem naređenju i gde odveo 1.500 ustaša, ratnih zločinaca koji su ubijali srpski narod? Ja sam odgovarao redom to. Ja sam to i opisao u toj mojoj izjavi, znači rekao sam da sam ja član ekipa Uprave bezbednosti na čijem čelu je pukovnik Slavko Tomić, da smo mi tu po zadatku načelnika Uprave bezbednosti, rekao sam da je to general taj i taj, rekao sam da pomažemo tu jedinici pukovnika Mrkšića, da se evakuiraju ratni zarobljenici iz zone borbenih dejstava, rekao sam u tom smislu da to radimo u okviru zakona. On je pitao čiju su oni ratni zarobljenici? Rekao sam da su oni zarobljenici države. Od koga su zarobljeni, pitao je. Ja sam rekao da su zarobljeni od boraca, u zoni dejstva brigade pukovnika Mrkšića, od, znači od jedinice JNA i od pripadnika TO. Obrazložio sam zašto su sprovedeni u Sremsku Mitrovicu, u KP dom i da je tamo formiran, obrazovan logor za ratne zarobljenike u skladu sa propisima. Pitao me ko će, znači ko će vršiti procesuiranje? Rekao sam da su tamo organi bezbednosti i organi vojnog pravosuđa i da će oni vršiti procesuiranje. Zatim me je pitao po kojim zakonima će se to raditi? Pa sam obrazložio da će se raditi po zakonima, Saveznim zakonima i da je KP dom savezna ustanova. I da su

zato i dovedeni u Kazneno popravni dom u Sremsku Mitrovicu gde je formiran logor za njih uz sagalsnosti verovatno dva ministarstva ili više i najvišeg vojnog rukovodstva.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Da li je bilo nekog razgovora o definiciji ratnog zločinca, ko je bio ratni zločinac?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Da, ja sam bio u situaciji da sam morao obrazložiti da su oni bili, znači pripadnici, da su možda bili ustaše, da su bili ratni zločinci, ono kao što sam rekao i Arkanu, do momenta dok nisu položili oružje i kada su se predali sa podignutim rukama iznad glave, da su postali ratni zarobljenici.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Tokom te sednice, za vreme tog sastanka, da li je bilo još prisutnih oficira, kad kažem oficira mislim na pripadnike bilo Teritorijalne odbrane ili JNA?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Tu je bilo oko 30 ljudi, ja smatram da to sve nisu bili ministri, znači da je tu bilo i pomoćnika ministara, da je bilo načelnika verovatno SUP-a, kako se zvao... On je imao svog pomoćnika, da između ostalog, bio je u uniformi jednom, Ljuban Devetak koji je bio komandant nekog štaba Teritorijalne odbrane i neke jedinice Teritorijalne odbrane i on je isto učestvovao u diskusiji i ispoljavao netrpeljivost prema Jugoslovenskoj narodnoj armiji, prema meni i izgovorio reči: "JNA je uništila Vukovar, porušila, JNA je od Vukovara napravila novi Staljingrad. Hrvatska deca će se učiti na tom primeru i vršiće se indoktrinacija". Upućivao je isto oštre reči prema generalima, ponavljao je, u stvari sadržaj reči za koje ja smatram da je prema meni uputio pokojni Slavko Dokmanović.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Hto bih da vas pitam nešto u vezi vaše bezbednosti. Da li ste i jednog trenutka pomislili da je vaša bezbednost ugrožena?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Jesam. U toku te sednice više je... najmanje tri lica su prema meni upućivali najoštrije reči, pretnje, Arkan je sa svojim poznatim likom i maskom, netremice samo gledao u moje ponašanje, moje odgovore i čekao stav Vlade što se tiče mene i mog života. Ja sam shvatio da sam ja tu taoc. Ja to kažem pred ovim Pretresnim većem i Sudom koga cenim i poštujem da sam ja najiskrenije shvatio da sam ja na sednici te Vlade bio taoc. Ja, po sećanju da je to bio Slavko Dokmanović, je jednog momenta predložio Goranu Hadžiću kao predsedniku da glasamo šta ćemo sa pukovnikom. Čekao je da bi ostvario psihološki pritisak, rekao: "Da mu damo rok od dva sata da vrati te ratne zločince iz Mitrovice nazad odakle ih je odveo". Pa ja sam razložno rekao: "Pa da li je to moguće, oni su tamo organizovano odveženi, sprovedeni, pa tako organizovano treba da budu i vraćeni". On nije ostao pri tome nego je opet insistirao. Goran Hadžić je smirivao situaciju na taj način što je jednom ministru koji je bio blizu vrata govorio: "Pogledaj, molim te da li je došao onaj potpukovnik?". Onda je taj ministar otvarao vrata, posmatrao vraćajući se nazad izveštavao: "Nije došao". Ja nisam znao o kom potpukovniku se radi, a isto tako, jednog momenta je Slavko Dokmanović rekao: "Pa da pukovnik ne smatra da je on ovde sam, tu još ima oficir jedan, viši oficir, koji je samo otišao po zadatku nekom, on će doći".

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Da li je to bilo prvi put da ste vi bili svesni da je u svemu tome učestvovao i neki potpukovnik?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Ja sam možda i smatrao da je to samo izgovor, a imao sam u vidu da postoji mogućnost, znači da je neko još, za koga ja ne znam da je negde tu ili da je otišao po nekom zadatku i da treba da se vrati, jer je gospodin Goran Hadžić, koliko se ja sećam dva ili tri puta molio ili rekao tom ministru šta je bio do vrata da proveri i ja smatram da je tri puta proveravno u hodnik da li je došao taj potpukovnik.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Oprostite, rekli ste čovek, pa ste onda dalje nastavili i rekli da proveri da li je potpukovnik došao. I da li je na kraju taj potpukovnik i došao?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Kada su ispoljili prema meni najgrublje reči i pritisak i kada je Slavko Dokmanović govorio: "Kakva pukovniče država Jugoslavija, pa vidiš da je nema, kakva JNA, pa vidiš da je nema, da sa ostacima JNA komanduju generali koji nisu Srbi i da ti generali i ne vole Srbe". Pri tome je pominjao čelne generale, Veljka Kadijevića... Izvinjavam se.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: U redu je. Rekli ste nam da su ljudi u tri navrata išli da vide da li se potpukovnik vratio ili došao. Dakle, zanima me ta tema, nju bih hteo da obradim, da li me razumete?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Razumem.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Hvala. Dakle, možemo li na to sada da se nadovežemo? Dakle, da li je taj potpukovnik došao ili nije?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Kad je ispoljena, još jedanput ću da naglasim tu rečenicu. Kad je ispoljen najveći pritisak prema meni da mi u redu za te ratne zarobljenike koje smo odveli, ali da one koji su u bolnici, te zločince, ustaše, nećemo uspeli da odvedemo dalje od kasarne, da će oni to sprečiti ako treba i oružjem, da su kasarnu već okružili pripadnici Teritorijalna odbrane Vukovara i civilno stanovništvo, da će ako bude potrebno doveti još stanovništva, pa da legnu i pod točkove autobusa, da nećemo to ostvariti i opet onu pretnju ličnu, prema mom životu. Pa ja sam rekao, pa nisu to moji ratni zarobljenici, ja sam rekao vama ko su ratni zarobljenici i gde su. Tog momenta je Goran opet rekao i kucano je na vrata. Ušao je potpukovnik Panić, načelnik Štaba pukovnika Mrkšića i u ruci je držai ili... svesku onu crvenu ili neki blok ili neku belešku, uglavnom papir i Goran Hadžić se odmah digao sa sedišta, a ministri koji su bili do vrata, okružili su potpukovnika Panića i rekli neke reči ovamo, prema Goranu, tako da su svi odmah napustili zajedno sa potpukovnikom Panićem, napustili prostoriju ne obraćajući pažnju na mene, kao da ja tu nisam ni postojao.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Da li ste vi bili u stanju da vidite da li se vodio nekakav razgovor, dakle ne da čujete nego da vidite. Dakle, jesu li Panić i ta grupa oko njega nešto razgovarali?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Jesu, oni su razgovarali, to se videlo po gestovima, po izrazima, po brzini izlaska, ali meni nije poznat sadržaj.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: To je zapravo bilo moje sledeće pitanje. Da li su vam oni rekli o čemu su razgovarali? Dakle, kada kažete da ste ih videli, kako u žurbi odlaze iz te prostorije, da li znate kuda su otišli?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Ne, ja ne znam kamo su otišli, ali pošto je bila reč o autobusima, o evakuaciji bolnice, o zločincima, da neće dozvoliti da odu, da će preduzeti sve mere i ja nisam, niti ste me to pitali, obrazložio da je ministar pravde Vojin Suša obrazlagao da su oni spremni da formiraju Preki sud, kako je on rekao, da imaju iskusme istražitelje, da imaju iskusne sudije i da su oni u stanju isto da procesuiraju po zakonima kao što će raditi organi bezbednosti JNA i vojno pravosudni organi.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Samo trenutak, molim vas. Kada vam je Suša rekao da će

oni da rade u okvirima zakona, kao što ste vi rekli, da li ste vi u to vreme smatrali da oni imaju na raspolaganju strukturu za procesuiranje ratnih zarobljenika? Da li ste im vi nešto rekli ili niste?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Ja sam zaista stavio primedbu i pitao: "Da li vi imate uslove?", znači i kadrove da to uradite i da verovatno rukovodstvo JNA neće imati neke primedbe osim što treba postići saglasnost o tome, a da ja ...

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Hvala. Da li ste vi napustili tu zgradu u kojoj se održavao taj sastanak?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Ja nisam odmah napustio tu zgradu, ja ću iskreno, pred ovim časnim Sudom da kažem i da sam se plašio za moj život. I sačekao sem neko vreme, zatim sam otišao u kancelariju gde sam ostavio Koricu i video sam da njega tamo nema, tu sam našao moju opremu, ranac i izlazeći van iz te prostorije, na krugu, znači ispred upravne zgrade bila su dva kamermana, znači sa televizije ili video kamerama i bio je novinar, fotoreporter koga sam ja poznavao kao lika i dela njegova, gospodin Peternek i ja sam žurno pošao ke izlazu. Kada su me primetili, jedan od njih u jednoj uniformi, imao je šešir, vojni šešir. On je vikao: "Eno ga još jedan, komunjara, držmo ga", i tako, u tom smislu, ako shvatete šta to znači.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Da li ste vi u jednom trenutku posle sastanka otišli u prostor kasarne JNA?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Da, ja sam odmah žurno produžio u kasarnu da bih našao i zaštitu, jer sam očekivao i dalje iznanađenja i pretnje. Ja sam zaboravio ovom Sudu da kažem da je mene Branko Korica, kad sam se vratio iz bolnice, upoznao da je njemu prišao jedn poručnik snajperista i rekao: "Ti budi sretan što sam upozoren da ti nisi pukovnik Branko, već da si ti drugi Branko". Ja sam došao u kasarnu... Izvinjavam se.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: U redu je. Kada ste stigli u kasarnu da li ste tamo videli neke autobuse?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Ne, u kasarni nije bilo autobusa. Ja sam, tu je bilo nekih barica sa ledom, ja sam prešao preko toga, došao u kasarnu, javio se vojniku policajcu na straži da tražim komandanta da se prijavim. Izvinjavam se... On me je odveo kod komandanta i tako sam se iznenadio kad sam video meni poznat lik majora Lukića kog sam ja dobro poznavao iz Garnizona Pančevo gde smo bili na službi u istom kasarnskom krugu.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Da li ste vi prepoznali neke civile u kasarni JNA?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Ja nisam video civile, ali posle ručka, vojnički pasulj je bio za taj dan, rekao sam majoru da nisam verovatno jeo 24 sata i malo smo popričali prolazeći tu hodnikom, čuo sam kašalj, ženski kašalj ili kašalj ženske osobe, izvinjavam se i pitao sam ko se tu nalazi, pa mi je tu starešina i stražar koji je to čuvao rekao da se nalazi doktorka Bosanac i još neko, pa sam ja zaključio da su oni tu smešteni i da je to u stvari vojnički zatvor, pritvor, jer svaka kasarna JNA je imala vojnički pritvor.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Spomenuli ste da je tamo bila doktorka Bosanac. Da li su vam data još neka druga imena ljudi koji su bili pritvoreni u to vreme zajedno sa doktorkom Bosanac?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Ne, ja sam izveo zaključak iz objašnjenja majora Šljivančanina da je on vodio razgovor sa doktorkom Bosanac, sa doktorom Njavrom i sa Marinim Vidićem Bilim i tako sam zaključio da su oni tu u tom pritvoru.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Da li ste se vi nekad vratili u Negoslavce, u ono komandno mesto u Negoslavcima?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Da, ja sam se posle vratio, ali prethodno sam u kasarni sreo pukovnika Gveru Milana koji je bio pomoćnik načelnika za informisanje ili je on bio načelnik za informisanje javnosti pri Sekretarijatu za narodnu odbranu. Pukovnik Gvero Milan mi je rekao da on priprema sadržaj informisanja domaćih i stranih novinara koji, koliko sam shvatio, 21. novembra treba da posete Vukovar. Sa njim je bio i Leskovac Rade, ministar za informisanje u Vladi gospodina Gorana Hadžića. Rade Leskovac je mene provocirao isto pitanjem: "Koliko pukovniče smatrate da je JNA porušila Vukovar u procentima?". Ja sam njemu isto adekvatno vratio, ali ne mogu baš da se setim reči kako sam mu vratio.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Samo trenutak pukovniče, molim vas. Pukovniče, ja tražim da stanete na trenutak zato što vi govorite veoma brzo, pa je onda prevodiocima teško da prate. Dakle, sada bih s vama razgovarao o vašem povratku u komandni centar u Negoslavcima. Dakle, možemo li da se bavimo tom temom? Kada ste se vratili u komandni centar u Negoslavce?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Ja, po sećanju, da je to bilo oko 18.00. Bio je mrak već i tu sam našao pukovnika Kijanovića i pukovnika Tomića i još je bilo tu nekih lica ispred komandnog mesta. Oni su me tada upoznali kratko da su autobusi iz kasarne odveženi na Ovčaru, Kijanović je rekao da je on iz autobusa izvadio četiri vojnika JNA koji su bili ratni zarobljenici Hrvatske vojske, a bili su i ranjeni i smešteni su bili u bolnici. Ja sam trebao vama da objasnim da sam ja pri obilasku bolnice izričito tražio da me doktor Stanojević dovede do prostora ili prostorije gde su boravili ti vojnici. Ako je slobodno da iznesem takvo zapažanje, ja smatram da je ono relevantno... Izvinjavam se.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Siguran sam da ću vam i o tome postaviti nekoliko pitanja, ali bih vas za sada zamolio da se još zadržimo na tom povratku na komandno mesto u Negoslavcima. Rekli ste da su tamo bili Kijanović i Tomić i da ste čuli da su autobusi otišli za Ovčaru. Samo da ja postavim pitanje, pa onda posle možete da odgovorite. Dakle, što se tiče tih autobusa, da li su svi autobusi otišli za Ovčaru koliko vi to znate? A ako se ne sećate, recite odmah da se ne sećate, nema problema.

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Ne, nisu oni rekli svi nego samo sa tim koje su zvali ratni zločinci. U bolnici znamo da je bilo i medicinsko osoblje, da su bili lekari, da je bilo civila i da je bilo tih maskiranih lica. Oni su rekli da su otišli samo autobusi sa tim licima koje su nazivali ustaše i zločinci. A Kijanović je rekao da je iz takvog jednog autobusa izvadio pripadnike JNA. Pukovnik Slavko Tomić je rekao da je on tim povodom išao dva ili tri puta kod pukovnika Mrkšića da interveniše po osnovnim problemima što se tiče tih autobusa i da je uspeo da dođe do pukovnika Mrkšića, da je tada kod njega bio i jedan pukovnik u uniformi Ratnog vazduhoplovstva i da ga je upozorio na okolnosti da pripadnici Teritorijalne odbrane žele na silu, nastoje na silu da autobuse odvezu na Ovčaru. Koliko se sećam da je rekao... da je pukovnik Mrkšić ćutao, ali da je podigao ruku ispred očiju iz čega je on shvatio da pripadnicima Teritorijalne odbrane treba gledati kroz prste, kako se to kaže.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Časni Sude, samo trenutak molim, da nešto proverim. Da li ste vi tada razgovarali i sa Kijanovićem?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Da, ja sam sa Kijanovićem razgovarao u tom smislu šta se sve to tu dešava, kako će se sve to završiti i ja sam njima izneo šta sam ja doživeo tamo gde je bila sednica Vlade, da je bio Arkan i u najkraćem sam im ponovio sadržaj iznešen u toj mojoj izjavi i pred ovim časnim Sudom i rekao sam da sam više puta doživeo takav pritisak i pretnju da sam... Ne mogu da kažem da slučajno ostao živ, nego da sam ostao živ i zahvaljujući pripadnicima JNA sa kojima sam izvršavao zadatak, koji su potčinjeni majoru Šljivančaninu i pukovniku Mrkšiću. Znači da ja taj zadatak ne bih mogao da izvršim da mi oni nisu pružili pomoć. Pukovnik Kijanović je mene upoznao da je on preduzeo mere i radnje kako se to kaže i obratio se da li pukovniku Mrkšiću ili nekom starešini i dobio znači vojnike, vojne policajce i kamion i da su obišli krug "Veleprometa". Izvinjavam se.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Izvolite, nastavite.

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: I da je našao 17 lešava, da su ih prevezli do "Vojničkog groblja" i sahranili. Ja sam mu se, ja sam mu se zahvalio, jer je on obećao da će to uraditi.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Dobro. Želeo bih sada, da ukratko porazgovaramo o sledećem. Jeste li vi otišli sa komandnog mesta u Negoslavcima i vratli se za Šid?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Da, mi smo dugo čekali formiranje kolone i odlazak za Šid. Što se tiče mene, ja nisam bio upoznat sa sadržajem dalje aktivnosti u tom smislu i našeg povratka, ali smo dugo čekali. Sve negde u noć, do 23.00, možda čak i blizu 00.00. Naše vozilo je bilo na čelu izdužene kolone gde je bio oklopni transporter "BOV" i kada je pala odluka da kolona krene, mi smo krenuli za Šid. Međutim, ja sam to rekao i u mojoj izjavi, dužan sam da kažem pred ovim časnim Sudom da su se u to vreme čuli rafali sa leve strane u pravcu našeg kretanja i da to nije slutilo na dobro. I tako, možda je bilo i komentara. Ja sam u jednoj izjavi rekao o nekim komentarima, ali ispalo je kao da ja zastupam neko grupno mišljenje i ja sam rekao da to što je tako zapisano nije tačno i da sam ja mogao sam da zadržim moje mišljenje, ali ga nisam ispoljio pred nikim.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Što se tiče te pucnjave, da li ste vi u stanju da objasnite sudijama odakle je ona dolazila? Jer vi ste rekli sa leve strane, to se posmatra naravno u odnosu na mesto gde ste vi stajali. Ali ako uzmete u obzir mesta, taj geografski prostor, možete li da nam kažete tačno odakle, iz kog pravca je dolazila vatra? Ako naravno niste u stanju to da uradite, slobodno recite da ne možete, nemojte da nagađate.

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Ja sam imao pri sebi jednu topografsku kartu koju sam ja doneo iz Beograda i imao sam propise o primeni Pravila međunarodnog prava koje sam takođe doneo iz Beograda sa sobom i kao oficir, svako kad dođe na jednu teritoriju, dužan sam da se orijentišem. Prvo, gde su strane sveta globalno, pa onda normalno repere i tačke i naseljena mesta i ja sam, kada sam više puta na sednici čuo da se pominje Ovčara, znači pripadnici, zapravo članovi Vlade su pominjali, pa pominjali su i ostali tu, pripadnici brigade, pominjao je i Slavko Tomić i ja sam gledao, možda sam i pitao njih, u kom pravcu, pa su oni reki da je to baš negde u visini gde smo mi bili postrojeni i zato sam tako smatrao da se ti rafali čuju iz tog pravca.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: A sa kog mesta?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Iz pravca Ovčare.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Molim vas da sada porazgovaramo o vašem dolasku u Šid. Jeste li se vi tamo javili nekom starešini pošto ste otišli iz Negoslavaca?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Da, kolona je dugo putovala i mi smo po naređenju pukovnika Tomića stali pred tim komandnim mestom pukovnika Petković Ljubiše koje se nalazilo u pošti, u glavnoj pošti u Šidu, a kolona ja produžila za Mitrovicu, Beograd ili... Nisam znao u kom pravcu. Ušli smo u prostor komandnog mesta pukovnika Petkovića i tamo na ulazu, u jednoj prostoriji susreli smo prvo generala Milu Babića. On je bio po liniji bezbednosti nadređeni pukovniku Petkoviću, načelnik Odeljenja bezbednosti Prve vojne oblasti ili Prvog vojišta. Bio je statut prisutan, pozdravio je nas i kraće vreme smo tu sa njim sedeli, ponešto porazgovarali... Pukovnik Tomić je odlazio u kancelariju i u prostor gde je boravio pukovnik Petković i duže se zadržavao tamo. Iz tog prostora su izlazile neke starešine, ja... Meni nisu bile poznate, koliko se sećam zapazio sam jednu, da li je novinarka ili... ali je nosila uniformu. Isto tako, došao je pukovnik Petković da se pozdravi samnom, sa Kijanovićem i ostalim tu koji su došli da se okupe.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Čuo sam u prevodu kapetan Petković. Jeste li to rekli ili ne?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Ne, ja sam rekao pukovnik Petković, izuzev ako sam refleksno tako izgovorio, to znači da sam malo umoran.

TUŽILAC MOORE: Ako ste umorni, a moguće je da smo i mi ostali veoma umorni, možda bi bilo dobro da sada napravimo pauzu časni Sude.

SUDIJA PARKER: U redu, sada ćemo da napravimo drugu pauzu gospodine Moore i možda bi bilo dobro da ona traje pola sata. Dakle, nastavićemo u 12.45.

(pauza)

SUDIJA PARKER: Gospodine Moore, izvolite.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Želeo bih samo da rešimo, ako je moguće, jedno preliminarno pitanje. Pukovnik je razgovarao sa osobljem Službe za svedoke (Victims and Witnesses Unit) i rekao je da je veoma umoran što je i moglo da se očekuje s obzirom da već dva dana svedoči ovde u Hagu. Ja pretpostavljam da imam još jedno 10 do 15 minuta na raspolaganju, 10 do 15 minuta vremena za glavno ispitivanje, pa bih zatražio od Pretresnog veća da završimo time za danas, a onda u ponedeljak da nastavimo da Odbrana krene sa unakrsnim ispitivanjem u ponedeljak.

SUDIJA PARKER: Gospodine Vasiću, da li bi vam to pomoglo da se ovog vikenda organizujete još više nego što ste sada?

ADVOKAT VASIĆ: Hvala vam najlepše časni Sude, Odbrana je spremna. Do sada uvek kada smo nešto ovako praktikovali, to je davalo pozitivne rezultate. S druge strane Odbrana je za sada uvek imala razumevanja i prema uvaženim kolegama i potrebama svedoka tako da nemamo ništa protiv.

SUDIJA PARKER: Drago mi je da to čujem gospodine Vasiću, ali Pretresno veće je primetilo već da Odbrana vodi računa o tome da strogo poštuje vreme, da se ne troši vreme. Dakle, puno vam hvala, ja sam siguran da ćete vi da iskoristite ovaj vikend svrsishodno da se dobro pripremite za unakrsno ispitivanje, a vama gospodine Moore kažem da ćemo da završimo sa današnjim pretresom kada završite glavno ispitivanje.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Pukovniče, vratimo se sada na onu temu o kojoj smo govorili pre pauze. Vi ste nam rekli da ste se javili u Šid, da ste tamo videli pukovnika Petkovića i generala Babića. Želeo bih da sada porazgovaramo o tim sastancima. Recite mi da li ste vi i u jednom trenutku obavestili, bilo Babića, bilo Petkovića o onome šta ste videli i doživeli u "Veleprometu"?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Da. Ja sam u mojoj životnoj praksi i to je moje iskustvo, pitao kad se radi o složenim problemima, pitao sam generala Babića da li mu je poznato šta se sve dešavalo u zoni odgovornosti ili zoni dejstva pukovnika Mrkšića i u vezi sa zadatkom koji smo obavljali? On je rekao da mu je sve poznato. Ja dalje nisam obrazlagao niti sam šta pitao osim što smo tu sačekali da se pozdravimo i da dođe da nas pozdravi pukovnik Petković. I njega sam isto pitao pred generalom Babićem, pred prisutnim tu starešinama da li mu je poznato šta se sve tamo desilo, dešavalo i šta smo sve doživeli. Rekao je takođe da mu je sve poznato. Za to vreme je već bio kod njega u kancelariji pukovnik Slavko Tomić. Meni nije poznato ko je još mogao da bude u toj prostoriji, a kako sam prethodno rekao da sam video da iz te prostorije izlazila jedna gospođa koja je bila u uniformi, vojničkoj uniformi i mi smo se tu zadržali, pa poduže vremena i bili smo ponuđeni kafom i vinjakom. Tako smo dočekali vreme za polazak u Sremsku Mitrovicu. O koloni koja je išla za nama, meni nije poznato kud je otišla i ko se sve nalazio u tom oklopnom transporteru, a ja mogu da kažem da sam prilikom obavljanja razgovora iz moje nadležnosti u okviru zakona sa doktoricom Vesnom

Bosanac i sa doktoricom Biljuš čuo od njih da su ono prethodno u tom oklopnom transporteru u kome su se prevozili, najpre negde putovali u Beograd, a zatim se vratili u Sremsku Mitrovicu.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Puno vam hvala. Želeo bih da sada porazgovaramo o vašem stavu u pogledu svedočenja pred ovim Međunarodnim sudom. Istina je, zar ne, da vi niste želeli da svedočite pred ovim Sudom osim ako vam se ne uputi zvaničan zahtev za to. Odnosno nalog, putem uobičajnih kanala, je li tako?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Da. Prvi poziv na razgovor sa istražiteljima Tužilaštva, haškog Tužilaštva, ja sam shvatio kao obavezu, ali sam isto tako, kao bivši pripadnik JNA i organ bezbednosti, shvatio da trebam imati odobrenje od neke državne institucije, da li to od vojske ili od druge državne institucije, nekog drugog ministarstva, i ja sam sastavio jedan podnesak i pokušao da ga predam u Ministarstvo odbrane u ulici Kneza Miloša u zgradi koja se zove "Kula", do zgrade u kojoj sam ja nekad radio, a koja je uništena avio bomba aviona NATO i ja sam dugo čekao na prijavnici da budem primljen. Odbijan sam iz razloga da tu nije ministar odbrane. Ja sam opet nastojao da budem uporan i da dođem u kontakt i da dobijem bilo kakvu saglasnost da ne bih imao posledice. Bio sam primljen od načelnika kabineta i od pukovnika Karmfilova koji je, koliko se sećam, u Vukovaru bio isto organ bezbednosti, bio je potčinjen majoru Šljivančaninu. On sigurno da nije mogao da donese bilo kakvu saglasnost i on je odbio da me primi zamenik ili pomoćnik ministra odbrane. Čuo sam kada ga je njegov pretpostavljeni pitao da li on mene zna, on je prolazeći tu pored mene rekao tako tiho, da očigledno ja ne bih čuo, da me nije sretao u Vukovaru. Toliko o toj činjenici i drugo, da sam ja tom pukovniku nadležnom da me primi, izneo moj stav da su oni u obavezi da mi daju saglasnost da ja idem na razgovor sa predstavnicima haškog Tužilaštva. Tada još nije bio donet Zakon o saradnji sa Haškim sudom i srećom, posle izvesnog vremena je donet taj zakon.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: U redu, mislim da nam nisu potrebne nikakve dalje pojedinosti o tome, jer su direktne posledice otelotvorene u formalnoj službenoj dokumentaciji i vi ste ovde u Hagu i svedočite, je li tako? Recite nam molim vas samo da ili ne.

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Pa i jeste i nije. Ja moram obrazložiti o čemu se radi. Ja kada sam dobio poslednji poziv od ovog Suda, ja sam opet tražio jedno pismeno, znači zahtev Suda da ja dođem da svedočim. A evo zašto. Ja sam se obratio Kancelariji nacionalnog saveta za saradnju sa Haškim tribunalom, znači države Srbije i Crne Gore da budem primljen i dobio sam od njih odedena dokumenta. Prvi put kad sam išao na razgovor sa vama, ona su mi uručena u MUP-u, u Gradskom MUP-u, iz tog sadržaja, ja imam ta dokumenta sa sobom, ja imam jedan akt gde sam upozoren, još iz 2002. godine da ja nisam oslobođen čuvanja državne i vojne tajne.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Mislim da bi bilo ispravno da se kaže da ste vi o tome bili obavešteni i da ste vi, znajući za sve to, ipak došli da svedočite u vezi sa ovim predmetom, je li tako?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Ja sam telefonskim putem bio konsultovan od gospodina Van Ro... pomozite mi, Willem van Rooyen ili ...

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Da, tako se zove. To je istražitelj Van Rooyen. Samo trenutak da ovo možda razrešimo na način koji se meni čini lakšim. Dakle, vas je telefonom pozvao jedan od naših istražitelja i kao direktna posledica tog razgovora, organizovan je vaš put ovde za Hag i za svedočenje, je l' tako?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Jeste.

TUŽILAC MOORE: Puno vam hvala. Ja nemam više pitanja.

SUDIJA PARKER: U redu, kao što smo već ranije rekli sada ćemo da završimo sa današnjim pretresom i nastavićemo sa radom u ponedeljak u 14.15. Tako ćete gospodine moći malo da se odmorite tokom ovom vikenda i da nastavite sa svedočenjem u ponedeljak. Hvala vam.

Fond za humanitarno pravo

